

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi M. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L. z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt VI Ga (...)
w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko M. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację pozwanego M. G. od wyroku Sądu Rejonowego w D. z dnia 12 maja 2014 r., którym zasądzona została kwota 945 złotych z ustawowymi odsetkami i kosztami z tytułu zapłaty powodowi M. B. za wykonanie na rzecz pozwanego zamówionych usług. Oddalenie apelacji wynikało z podzielenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji.

W skardze pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, pozwany zarzucił Sądowi naruszenie art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie, polegające na rozpoznaniu apelacji na posiedzeniu niejawnym, pomimo wniosku pozwanego o jej rozpoznanie na rozprawie. Jako skutek wskazanego naruszenia pozwany wskazał niezgodność

zaskarżonego wyroku z art. 95 § 2 i art. 96 k.c., a spowodowało to szkodę po stronie pozwanego na kwotę 1580,81 złotych z tytułu zapłaconych: należności głównej, odsetek i kosztów postępowania. Skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku, tj. z art. 95 § 2 i art. 96 k.c. i zasądzenie kosztów postępowania wywołanych wniesieniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania jako oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.).

Zgodnie z art. 424¹ k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z kolei, według art. 424⁴ k.p.c. skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania. Z treści skargi wynika, że od strony formalnej zostały spełnione przytoczone wymagania ustawowe.

Jednakże spełnienie wymagań formalnych nie wystarcza. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej zasadność wiąże się z wagą, a więc z istotnością zarzucanych naruszeń prawa, w tym przepisów postępowania, których naruszenie stanowiło przyczynę wniesienia skargi.

Z art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. wynika, że zasadą w postępowaniu uproszczonym jest rozpoznawanie apelacji w składzie jednego sędziego i możliwość rozpoznawania takiej sprawy na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona zażądała przeprowadzenia rozprawy. Żądanie to stanowi więc wyjątek od zasady i jak wynika z brzmienia przepisu, powinno być respektowane. Jednakże rozważenie przez sąd stanu sprawy, treści ogłoszonego wyroku sądu pierwszej instancji i zarzutów apelacji, mogło skłonić sąd do podjęcia decyzji o braku potrzeby przeprowadzania rozprawy i rozpoznaniu tej apelacji na posiedzeniu niejawnym. Nie zostało w żaden sposób wykazane przez skarżącego, że w razie rozpoznania apelacji na rozprawie mógłby zostać wydany inny wyrok niż to nastąpiło w wyniku jej rozpoznania na posiedzeniu niejawnym.

W utrwalonym orzecznictwie i w doktrynie jest przyjęte, że formalna zasadność skargi na podstawie art. 424¹ k.p.c. występuje w wypadku istotnego błędu popełnionego w związku z wydaniem orzeczenia sądowego. W razie błędu co do sposobu rozpoznania sprawy (na rozprawie lub na posiedzeniu niejawnym), występującego samodzielnie nie można stwierdzić poważnej wadliwości merytorycznej danego orzeczenia.

Z tych względów należało uznać bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia i na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówić jej przyjęcia do rozpoznania.